

ОРИГІНАЛЬНІСТЬ ПОДИВУ гідну в обмін подарунками на уродини виявили два рідні брати, один чикагський майстер-друкар, а другий — продавць автомобілів з Каліфорнії. Один брат післяв другому 45 живих кіз в минулому році, а цього року — сто живих тхорів. Другий брат зі свого боку подарував був першому братові живого слона та дві молоді дівчини-модельки, огяднені лише в „бікіні“.

СВОБОДА

FOUNDED 1993

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. USA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає свої права в повній невмотивованості і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор сам це виразив застеріг. Допущені заваджені коверти з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Скромні досягнення Мадридської конференції

У Мадриді, на дні, кінчається трирічна конференція у справі безпеки і співпраці в Європі, завданням якої було перевірити як перебігли в життя постанови Гельсінкських Угод поодинокі сигнали в своїх країнах. Як відомо, ці Гельсінкські Угоди підписали 33 європейські уряди, як і уряди Канади й ЗСР.

Конференція ніби досягнула певні "компроміси", які, однак, залишають ряд нерозв'язаних проблем, що вимагатимуть нових конференцій. Знаємо тільки, що більшість пропозицій, внесених американською делегацією, відкинули совети та делегати зі сателітних держав.

Не зважаючи на всі недоліки та невдачі Мадридської конференції, мабуть найбільш додатним аспектом цього зібрання був спільний форум, на якому представники Америки і советського блоку могли висловлювати свої погляди. Ця конференція дала Америці і її західним союзникам одверто і публічно — для відома всьому світу — критикувати уряд Советського Союзу за репресії його власних громадян.

Якщо йдеться про практичне примінення постанов Гельсінкських Угод, то реєстр советських порушень — жалюгідний і трагічний. За час від початку Мадридської конференції в Советському Союзі ув'язнено понад 500 осіб, які критикували советський уряд за порушення Гельсінкських Угод; СССР окупував Афганістан; проф. Андрея Сахарова виселено з Москви до Горького; в Польщі під натиском Москви, знищено "Солідарність" і в Чехо-Словаччині виведено членів "Хартії 77". Вкінці Москва задумала вбити Папу болгарськими руками. Це все діялося усупереч постановам Гельсінкських Угод, особливо, якщо мова про одні з найважливіших, як — "пошанування" територіальної та політичної суверенності "незалежних країн".

Із Вашингтону повідомляють, що уряд СССР мав запевнити уряд ЗСР, що Москва дозволить певному числу дисидентів емігрувати зі Советського Союзу при кінці цього біжучого року.

Макс М. Кемпелмен, голова американської делегації на Мадридську конференцію, мав запевнити високі урядові чинники у Вашингтоні, що деякі советські потягнення він вважає за позитивні, як, наприклад, дозвіл родині Ващенків на виїзд за кордон, звільнення кількох правозахисників з психіатричних шпиталів тощо.

Державний секретар Джордж Шульц вибирається до Мадриду для підписання заключного документу, де він зустріне советського міністра закордонних справ А. Громика, з яким переверне конференцію у справі евентуальної зустрічі між президентом Роналдом Регеном і Юрієм Андроповим, президентом СССР.

Не зважаючи на узгоджені комунікат Мадридської конференції, державний департамент перестерігає, що немає зовсім надій на привернення "Солідарності" в Польщі чи на будь-які полегші для Гельсінкських груп у СССР, що їх, як відомо, в цілості розгромив советський уряд.

Дальші конференції у справах Гельсінкських Угод відбуватимуться періодично за спільним узгодженням, як ось в січні 1984 року в Стокгольмі, де розглядатимуть проблеми безпеки на просторі від "Атлантики до Уралу". Це останнє рішення — як повідомляють урядові чинники у Вашингтоні, — є "найбільш-існуючою концесією" Советського Союзу, бо перед тим Москва годилася на такі дискусії в справі проблем безпеки — у віддалі тільки 150 миль на схід від західних кордонів СССР.

Але прогнози відносно майбутніх конференцій у справі Гельсінкських угод — не світлі; там проблеми прав людини приділяватимуть мінімальну увагу.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інститутів чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довше за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє це вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо заїде потреба). Дописи слід надіслати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища своїх матеріалів, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійськи і по-українськи. — Редакція.

Михайло Кучер

СОВЕТСЬКА ЛЮДИНА НА ЗАХОДІ

II. деї є фахівці, які займали вдова високі становища. В Америці вони мусять починати. Ті люди, або не говорять англійською мовою, або говорять погано. Процес адаптації не завжди легкий. Врешті люди починають розуміти, що все залежить тільки від них самих. За рученьку ніхто водити не буде. Советським людям властиві лінощі, обман, корупція, жадоба, егоїзм, злочинність та альголізм.

Национальна психологія існує. Вона обумовлена не генетично, а історично. Тому советський чоловік як поняття соціально-історичне існує — це гомо советікус. У нього не вистає внутрішньої дисципліни, тому перемагає анархизм, невдовіра до влади, повага тільки до сили, екстремізм, нетерпимість, заздрість.

Однак є й духовна еліта, яка терпіла багато і багато розуміє, бачає більше, як західні інтелектуали. Але це винятки. Є теорія, що еміграція із СССР — це троїстий кін, не советського соціалізму, не комуністичної ідеології, а самої тоталітарної психології, цієї субстанції тоталітаризму. Чи зможуть, чи схочуть емігранти зі Советського Союзу побороти намул советизму — невідомо. Советські емігранти психологічно чужі плуралістичній

дійсності Заходу. Люди емігрують не тому, що вони неадекватні духовно советського життя, або що їм чужий тоталітарний режим. Емігранти просто надіються на краще суспільне становище і на матеріальні блага. Вони — є типовими советськими людьми неідеологічно — вони просто зраок тоталітарного способу життя. Є теорія, що під маскою советського емігранта Європою та Америкою йде тоталітарний чоловік, який погорджує усім, хто має інші погляди.

Советські люди повірили і що віру принесли на Захід, що спасіння можна отримати насильством і терором. При невивіреному політичному житті Советського Союзу до політичного противника звичайно застосовують ізоляцію, або фізичну ліквідацію. Люди на вважалися тільки метою пропаганди, її треба або переконати, або знищити. Тому можливий большевизм, або большевизм без партійного квитка. Кордон може бути тільки між демократичною і тоталітарною людиною. Психологію не можна залишити, як подерті черевичи, на віденських лотевісх. Можна вирвавши з СССР, на Заході пропагувати психологічний комунізм, комунізм не гасел, а конкретних почувань, большевизм без партійної приналежності. Тільки на Заході може цілком розвинутисть тоталітарна советська людина, її тоталітарна

(Закінчення на стор. 4)

Олександр Татомир

ПОВОРОТ ВІЛЛЯМА МИРРІ

ДО БОГА

II. них його життєвих невдач була матір — найбільше зневажена жінка в ЗСР.

Меделин після розводу з першим чоловіком по кількох роках одружилася з Річардом О'Гейр — людиною неспівної репутації, що став згодом наложником когніком. Вона вимушувалася у протесті проти акції ЗСР у В'єтнамі. Розпочала пропаганду, щоб накласти податки на церкву. Учні на Гавайях перед наукою складають приречення вірності ЗСР, де є фраза: "Одна нація під Богом", а на американських монетах є напис: "На Бога ми покладаємося". Ці вислови Меделин розцінює як неконституційні та проти них вносить судову скаргу. У Федеральному Дистриктовому суді звинуватила НАСА те, що астронавти в міжпланетних просторах відмовляються молитви. Склала протест за залишення на місяці північати з молитвами Папи Павла VI.

Щоб не платити податків оснувала з чоловіком організацію п. н. Універсальна Церква Життя. Чоловік став президентом цієї божественної організації, її патронатором і пророком, а Меделин списком... На конвенції атеїстів, що її заініціювала Меделин, Вільям бачив расистів, націонал-

соціалістів, гомосексуалістів і лесбіюк.

Вільям зрівняв з матір'ю

Після численних непорозумінь з матір'ю, Вільям зрівняв всі зв'язки з нею, зокрема, коли вона без причини нападла на його дружину Валерію, коли вона була вагітна.

Йому здавалося, що не всі атеїсти є такі як його матір і заапельював до багатьох із них, щоб поспішили йому з фінансовою допомогою, щоб організувати позитивний атеїстичний рух, цебто — оснувати при університетах кафедри атеїзму, замість вимагати ліквідації кафедр релігії. Матір з молодшим братом Вільямом почали прилюдно оскаржувати його в різних видавничих наложках, а саме, що в нього є наліг до героїні, що він — гомосексуаліст, що його дружина — негрятинка і т. п. Вільям дивувало, що його матір у ЗСР має правну позицію і може очорнювати кожного без бої, що її за те покарають. А справа була в цьому, що уряд лаявся звинувачувати її, щоб не закинули йому переслідування, або дискримінації підсудної. Меделин жила в багатьох домах, не платила чиншу, їздила на федеральних податках, їздила на локсусових автоматах, мовляв вона не має чим заплатити, бо вона працює у "незарітковій організації".

(Продовження буде)

Інтелектуальний дефіцит Румунії

Генеральний секретар румунської комуністичної партії тільки у закордонній політиці виглядає дисидентом на найвищому рівні. У внутрішній політиці його обличчя зовсім інше.

Влітку минулого року Чаушеску виступив з великою доповіддю на поширеному пленумі з питань ідеології, політичного виховання і соціалістичної культури. Як і годиться, Чаушеску говорив від імені народу. Він знає, що "працюючи" чекають великих творів літератури про успіхи румунського народу. Чаушеску одначе не сказав як "трудящі" таке чекання великих творів виявляють.

"Нам, — продовжував Чаушеску, — очевидно партії, потрібна література, просвітлена великим бойовим патріотичним духом. Література має показати високі ідеали соціалістичного гуманізму, повинна виховати у молоді любов до батьківщини, соціалізму і партії. Тільки в останніх словах було трохи правди. Виходить, що у румунської молоді немає ані любові до соціалізму, ані до партії. Дивно, щоб така любов була була. Література, — продовжував Чаушеску, — і досі має несаїж сточу воду з домашнього отрути старих космополітичних поглядів, у яких тоне патріотизм."

Якщо досі сказано неясно, то Чаушеску додає: "Уся художня і культурна діяльність повинна розвиватися під постійним політичним керівництвом партії". Виходить, що без "керівництва партії" неможливий ані патріотизм, ані соціалістичний гуманізм.

Зрештою Чаушеску сказав мало нового. Він переклав заяви останніх пленумів 1979 та 1980 років. Тільки спосіб вислову був більш одвертий. Чаушеску давав накази: "Трудящі чекають!" Письменники покляні! Література повинна! В результаті таких наказів пишуть рецензії: "роман, який не відповідає вимогам прекрасного, або потворного — входить у категорію корисного" (!)

К. М.

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧОМУ РОЗРАХОВУВАТИ ЛИШЕ НА ВЛАСНІ СИЛИ?

Степан і Марія Паньків і їхня донька Віра, переселяючись по жертові на переклад "Історії України" проф. Наталії Полонської-Василенко на чужі мови, висловлюють свій погляд про потребу розраховувати не лише на власні сили (хоч кожна спільнота дає перш за все про власні справи), даючи влучний приклад з творення людської держави при допомозі американських фінансів і техніки.

Очевидно, що набути прироста можна лише тоді, коли західний світ познайомиться з Україною, тобто з її історією чи культурою взагалі. Прочитавши в "Свободі" статтю "Дипломати Антанти про історію України в 1918 році", родина

П. М.

Філадельфія, Па.

д-р Юліан Мовчан

З ЖУРБОЮ РАДІСТЬ ОБНЯЛАСЯ...

(Рефлексії з нагоди ювілейного XX З'їзду УЛТПА)

II. Маючи в своїх рядах членів різних політичних та релігійних переконань, Головна управа унікала конфронтації тих зрізаних між своїми членами. Тому, на пропозицію д-ра Миколи Дайчаківського з Огайо, з'їзд ухвалив і далі зберігати повну неутралітет у кризі, що виникла серед української спільноти в Америці.

На З'їзд надійшло багато привітів від різних організацій та поодиноких визначних діячів — в тому числі від Патріарха та Кардинала Йосифа Сліпого, Митрополита Мстислава Скрипника та інших.

З великою премисністю учасники з'їзду доводили про те, що 20 молодих українських лікарів внесли заяву, щоб прийняти їх у члени Товариства, що свідчить про те, що на злість всяким "ворогам і супостатам", українське лікарське товариство, поповнюючись молодими силами, і далі буде існувати й працювати.

З'їзд надав почесне членство відомому лікарю та громадському діячеві д-рові Ахиліє Хрептовському, на пропозицію якого 1977 року XVII-ий з'їзд делегатів ухвалив добровільний Фонд "Лікарського Вісника" в сумі 1,000 доларів від особи. В минулому почесним членством було нагороджено лише трьох лікарів — д-ра Р. Осінчука, д-ра Я. Вовсвідка та д-ра Тома Воробця.

Новим головою УЛТПА було обрано д-ра Мирослава Колесницького. Ювілейний з'їзд УЛТПА ухвалив нагородити почесними грамотами таких своїх членів: д-ра Ахиліє Хрептовського (про його заслуги диві вище); д-ра Тараса Ганушевського — за лікарсько-громадську працю; д-ра Романа Смика — за релігійно-громадську працю та

зразкове меценатство на релігійні та громадські потреби; д-ра Юліана Мовчана — за лікарську та літературно-журналістичну працю; д-ра Олександра Гудзика — за лікарську та громадську працю; д-ра Михайла Головатого — за віддану їй довготривалу працю для УЛТПА; а д-р Петро Мацюк — отримав почесну грамоту та відзнаку, як заслужений уступаючий голова Головної управи УЛТПА.

Аналізуючи діяльність УЛТПА на протязі понад 33 років існування, нам здається, що коли йдеться про людей, які його створили і які стоять в його проводі, Товариство можна б поділити на такі три періоди:

Перший період — починаючи від 1950 року і кінчаючи приблизно кінцем шестидесятих років, коли організаторами "промоторами" Товариства була виключно "стара гвардія" наших лікарів — доктори Роман Осінчук, Ярослав Вовсвідка, Мирон Зарицький, Борис Андрієвський, Тома Липичак, Ахиліє Хрептовський, Ярослав Макарушка, Богдан Шебунчак, Михайло Логача та інші, згадавши лише кількох. Це та "гвардія", яка не тільки закінчила медичні студії в Україні або в Європі, але також розпочинала свою лікарську практику на рідних землях ще перед тим (дехто навіть багато років), як прибути на "землю Вашингтона". Це, отже, ті "могики" нашої медицини, які привезли зі собою не тільки знання із "старого краю", але також "запах рідних нив". Це, звичайно, кляло свій відпочок на початкові з'їзди чи збори наших лікарів (було чути майже виключно українську мову, "європейський" характер проведення зборів чи дискусій, і т. д.).

Другий період розпочався десь років 10-15 тому, коли на зміну "старій гвардії" поступово прийшла молодша генерація, тобто, лікарі, які хоч і родилися в Україні, але які закінчили свої студії або в Європі або в ЗСР. З цієї причини вони починали свою лікарську практику вже на американській землі, а не в Україні. Це, отже, люди, які хоч "однією ногою" вже міцно стали на землю свого нового поселення, проте, "друга нога" в них ще й далі досить міцно стоїть десь там, на рідних землях України, і це, звичайно, відповідно позначається на їхній не тільки громадсько-політичній, але також професійній праці. Типовими представниками цієї генерації, на мою думку, можуть бути такі наші колеги, як д-р Петро Моцюк, д-р Павло Пундій,

(Закінчення на стор. 4)

д-р Микола Дайчаківський, д-р Марія Слиж, д-р Ася Школьник та інших — згадавши лише кількох.

Це під орудою цієї — другої генерації — відбувався оцей ювілейний XX-ий з'їзд УЛТПА. Правда, тут дуже приємно було бачити також найголовнішого нашого представника із "старої гвардії" — основоположника УЛТПА д-ра Р. Осінчука. Але він вже сидів не за столом ділової президії з'їзду, а окремо — трохи вище за столом почесних членів Товариства — куди свого часу його заслужено було обрано. І хоч його ораторський хист з переходом на дев'ятий десяток років не тільки не послабнівся, але, навпаки, здається, краще й посилюється (на з'їзді він виступив із закликом створити світове об'єднання українських лікарів) проте протилежно до минулих років, він вже не має жадного виборного "посту" в лікарському товаристві. Чому — зрозуміло: згідно із статуту УЛТПА, до управи Товариства не можуть бути обрані особи, яким вже "стукнуло" 70 років життя... Та й не думаємо, що наш славний старший колега думає про якісь "пости" — навпаки, можна безпомилково припустити, що він дуже радий, що, нарешті, його працю успішно продовжують його молодші колеги та учні.

І ось, тут мимоволі приходило на думку відомий вираз, який ми назвали наш репортаж — "з журбою радість обнялася", хоч в даному випадку його краще було б перефразувати — "з радістю журба обнялася". Дуже добре, що знову відбувається з'їзд українських лікарів, що 20 молодих лікарів забалоє стати членами Товариства, що не тільки з'їзд провадив українською мовою, але й на залі переважно було чути наше рідне слово і т. д. Але що як на наступний з'їзд УЛТПА прибуде лише 40 чи й менше лікарів? Чи і в такому випадку таку кількість треба буде назвати "з'їздом чи конвенцією"?

І ще одна, мабуть, не в меншій мірі важлива річ: з дев'яти наукових доповідей, виголошених на з'їзді, лише три виголошено українською мовою. Звичайно, ми цілком свідомі того, що для наших молодих фахівців, які вирости і вивчилися в англійській країні, куди легше говорити англійською мовою ніж українською — навіть, якщо вони позакінчували добримі успіхами суботні школи україно-

Зустріч матурантів школи українознавства з

громадськістю Дітройту

Хоч у четвер, 2-го червня ц.р., був звичайний день праці, але не для Товариства „Рідна Школа“. В той день відбулася о год. 7-й вечері в залі УКЦ у Воррені святкова зустріч матурантів з громадськістю метрополітального Дітройту. Шістнадцять абітурієнтів, що в другій половині травня склали з успіхом матуральні іспити в присутності інспектора Шкільної Ради Ірини Дмитрів, зайняли приготувані для них місця.

Іспити склали наступні випускники 11-ої класи: Христина Андрушків, Леся Бачинська, Юрій Гайдукевич (визначний), Микол Гордасевич (визначний), Богдана Кальба, Ксенія Козак (визначна), Марко Лаврін, Наталя Легка, Адріан Ляш, Гриць Миколенко (визначний), Зенон Павлюк, Марко Ростенко, Орест Совірка, Андрій Томків, Юрій Федорак, Тарас Черниш.

Це вже 24-ті матуральні іспити Школи Українознавства Товариства „Рідна Школа“, який сповнилося цього року 33 роки безперервної виховно-навчальної праці. Місця при круглих столах, приготувані до спільної вечері, зайняли родини, випускників, учителів, рідношкільне членство та громадяни, що дають моральну й фінансову підтримку нашій школі. При вході на залу було виставлене пам'яткове табло випускників в мистецькому оформленні артиста майора Ярка Козака.

Святкову зустріч відкрив голова Товариства Ігор Іванюк, колишній абсолюент нашої школи. Вітаючи душпастирів українських католицької і православних церков, учителів, батьків шкільної молоді та заслужених меценатів рідного шкільництва, він зокрема щиро привітав шістнадцять цюгоричних матурантів і побажав багато успіхів на новому етапі їх життя. „Вийшовши з рідної школи — сказав він — ви добре знаєте, хто ви є, і які ваші обов'язки до української громади в ЗСА і до українського народу, що бореться за своє національно-державне визволення в Україні“.

„Спогад очевидця про матуру“ читала учителька Ольга Лісківська. Коли мовив про матуру, то для неї на першому плані не так кінцевий іспит зрілості, як радше пророблена праця випускниками протягом довгого часу. Сила волі та доводила працьовитість допомогла учням закінчити рідну школу.

Учениця 10-ої класи Ольга Прийма попрощала гра-

дуантів в імені молодших класів. Вона вважає, що співпраця випускників з батьками й учителями спричинилась до успіху, як також і бажання гармонійного поєднання двох культур — тутешньої та української. „Вчисте, працює й живе тут — сказала вона — але ваше коріння там, в Україні!“ Вона пригадала їм, що рідна школа навчила їх зберегти національні традиції, поширювати їх між чужинцями та ніколи не забувати рідної мови. Нею конче треба послуговуватися в українських гатах, в молодіжних організаціях та в університетських клубах.

Орест Совірка, представник матуральних класів, подякував учителям за їх змагання передавати знання рідної мови, культури й народних традицій. Він сказав в імені своїх однокласників урочисте приречення поглиблювати набуте в рідній школі знання. Він також подякував учителям, батькам та жертвенним грома-

дянам за їх любов і бажання виховати молоде покоління у рідній школі.

Господар матуральних класів д-р Ігор Гулявий висловив надію, що градуанти стануть органічною частиною українського організованого життя, щоб продовжувати працю, яку започаткували тут перші наші емігранти з України. „Куди б не кинула вас доля, завжди з піднесеним чолом дивіться у майбутнє, пам'ятайте, хто ви, хто ваші предки. Не забувайте українські традиції, нашої чудової і багатогранної мови“. Він зокрема звернувся із закликом до градуантів, щоб вони читали нашу пресу, книжки, та брали участь у громадському і культурному житті.

Після промов дир. Христина Гнатчук представила всіх матурантів, яких розділено свідчення кінцевого іспиту та „Українські Думи“, видані Канадським Інститутом українських студій та Дослідним Інститу-

том Гарвардського університету. Так само розділено шістьом градуантам нагороди, зафундовані Українським Народним Союзом і Метрополітальним Відділом УККА.

У другій частині святкової зустрічі була вечірня, яку започаткував молитвою о. С. Сабол, ЧСВВ, а кінцеву молитву провів о. О. Биковець, парох церкви св. Андрія.

Вечір закінчився градуантиною забавою. Треба зазначити, що відомі меценати рідного шкільництва Катерина та Іван Сливки покрили повністю коштів за оркестру на рідношкільний забави.

Підготовкою святкової зустрічі займався комітет батьків під проводом Христини Козак, а членами його були Ірина Черниш, Ліза Ростенко, інж. Микола Лаврін і Віра Андрушків. Завдяки їм, святкова зустріч відбулася з повним успіхом.

Осип Сливинський

Тріумф танцювального ансамблю „Україна“ з Чикаго

Одинадцятого червня ц.р. зала Центр Іст у Скокі, Іллі., де відбуваються концерти, виступи професійних груп і окремих артистів, виповнилась. Серед українських глядачів, які тут у меншості, хвилювання: як випаде програма, чи танці зроблять враження на наших співгромадян?

Відкривається сцена і легенько „впливає“ барвистий хорівід із русишми, щоб традиційно, хлібом і сіллю привітати гостей-публіку. В той хвилині зникають геть всі невпевнені і тривогі — зала загримила оплесками. Заквітчана, барвиста юна Україна в „Україні“ своїм розтанцюваним чаром пополнила усіх від самого початку, від першого руху і погляду.

Програма, за винятком танцю „Запорожці“, презентована вже була українським глядачам. Для присутніх американців все було нове, але таке захоплююче, що власне вони спринчили до бурі оплесків.

Чим же вирізнявся попис в Скокі від подібних дотеперішніх? „Україна“ — танцювальний ансамбль при Осередку СУМ ім. Миколи Павлушкова в Чикаго існує п'ять років і власне свій ювілей, п'ятиріччя, постановив відзначити показом перед американською публікою, показати їм красу українського танцю, фольклору та українського побуту.

Цілу весну велася поспішна праця, проби — для „шліфу“ кроків, рухів, картин. Молоді працювали по дві години, особливо ті, що мали екзамени, градуанти. Вислід був надзвичайний: дотеперішній, гармонійний, впевнений, м'який рух і вогонь, до того чудово творений картин. Другим елементом, що робив враження, було вміле чергування мелодій, то лірично-мрійливих, то шалених в темпі, вогонь яких удіявся і публіці. Красу танців підкреслювали ще і строї. Завдяки стром сцені виглядала то як мінлива веселка, то як квітчастий луг, або дівочі вінки в постійному русі.

Після першої точки — привітання, змінилась мелодія і, як у калейдоскопі, пробігали картини: зворушливо відтворене благословення молодої пари батьками, ігри молоді, щоб трошки подорослішати із закаханими-молодими, дотеперішній танок старостів, які навпередки демонстрували свої танцювальні вміння — хто краще, легше, дотепніше. В тому так багато народного побуту, зворушливої краси. Танок „Стріча біля криниці“ з чудовим вокально-музичним підкладом „Перша любов не повторється“ не повторяться — стала перлиною. На залі — виразні прояви зворушення. На сцені танок закаханої пари, в дальшому груповий танок „Замріяний пар“, відданий з великим почуттям, ніжно і романтично. Допоміжними в тому танку — візерце, криниця. При зміні швид-

кості вміло застосовано іншу пісню „Люблю дивитися, люблю дивитися, як ти ідеш по воді“, залюшня, веселість, дотеп. Танок „Коло“ — поява танцюристів робить велике враження кольоритом, і знову спонтанна буря оплесків — ще поки почали працювати ноги, „за очі хапає“ краса карпатських стрій. Скоріше, цікаві хореографічні фігури, композиції. Впевненість рухів і гармонія поодиноких сольових пописів нагороджували безперервними оплесками. Дівчата крутилися, як веретена. Картина змінилась, глядачів манять карпатські красавиці і танок „Гуцулка“. В коломийському ритмі і темпі відданий різні варіанти гуцульських танків, а в усьому — темперамент і легкість „дитячої гри“.

Знову інша частина України — центральні землі. Казкова тема про „закачані чобітки“ із Гоголівським „Вечорі близько Диканьки“ послужила тільки для відтворення народного побуту, вірувань, бажань, для представлення чудових танців в зимовому сценарію. При місяці молоді, ніби заворожена, при звуках ліричних мелодій на льоду „свахаються“ закахані пари легенько, щоб не порушити чару місячної ночі, та не довго, мороз і молодість пожавають рухи на сцені, як під подушками вітру, „за метиль“ танці і забави — сніговими кулями, скоками через вогонь, а під кінець до танку „рушає“ і снігова баба, прибрана і завітчана дотепно. Бажання дівчини — одержати срібні чобітки (заворожені), сповняється при допомозі чортика. Танці солістів знамениті.

Після перерви публіка знову під чаром „Гуцулі“ — красу карпатських гір вичарує на переміну трем біта з солісткою, а далі — як вихор, швидко танці гуцульських ледів і топирців і аркан з дуже добре опрацьованими сольовими номерами. Зникають під акомпанімент гучних брав. Захоплення глядачів зростає. Це, мабуть, удіяється танцюристам, бо, здається, вони окрили.

Після розтанцюваних гуцулів на сцені гумореска: старий муж і молода жіночка „гуляти раденька“, бо є з ким, молодим залюшняком. Він, хитро перебрившись по-жіночому, разом „затанцюють“ до крайньої втоми старого. Деяка пересадка і в перебранні і в дотепних залюшняках могла б зіпсувати в цілому добрий танок, але темпо наступних точок затирає враження. Перед глядачами мчать танцюристи в молдавському танку (це вже традиція в „Україні“) танцювати один неукраїнський танок, а далі — цікаві хореографічні композиції виконують ляльки. Згідно з оцінкою знавців цього типу виконання, „ляльки“ пописались знаменито.

Верхом програми була, присутніх приятелів української науки. Після програми, відбулась свободна гутірка біля буфету.

З нагоди цього Ювілею, д-р Стефанія Березницька зложила у 100-річчя народний свого батька сл. п. Михайла Тершаківця, від родини Березницьких-Тершаківців \$25 дол. на потреби НТШ.

Осередок праці НТШ у Філадельфії відзначив Ювілей

Філадельфія. — В неділю, 26-го червня 1983, відбулася тут заходом Управи Осередку Праці НТШ у Філадельфії відзначення 110-річчя Наукового Товариства ім. Шевченка та відзначення 35-річчя діяльності НТШ у ЗСА.

Програма дня включала три короткі доповіді про НТШ, що їх виголосили проф. Г. Луницький, голова Осередку Праці у Філадельфії, проф. Богдан Романчук і голова НТШ Ярослав Падох.

У мистецькій частині виступили: Віра Бойко — скрипковий сольо, Ліза Чепіль — рецитатія і спів — обом паням акомпанувала на фортепіані Р. Гарасимович; мистецьку частину закінчив виступ Гуртка бандуристів під керівництвом Петра Гурського.

Після офіційної програми, маестро Шашаровський відчитав анонімно написану сатиричну поему п. н. „Ен Те Ше“ — понад усе: дума про Наукове Товариство ім. Шевченка, яка зробила замінне враження на 150

однак, фінальна точка „Запорожці“ — фрагмент із опери „Тарас Бульба“. Ця — дуже сильна музично-балетна композиція, спочатку, може була незрозуміла для американців, бо як же ж їм без лекції історії зрозуміти драму і трагедію Тараса Бульби — батька? Добре враження зробила далека пісня „Засвітали козаченьки“. Добре награна справді робила враження, що десь далеко співають її козаки в поході, слабше випала друга пісня „Зажурилась Україна“, однак надзвичайна швидкість, нові картини, фігури не дозволили роздумувати над тим. На сцені з походу повертаються козаки, привітання, загальна радість і спільна різноманітна розтанцюваність. Чудова панорама різних варіантів танців, по-мистецьки згармонізованих групових і індивідуальних, — майстерні сольові пописи як жіночі, так і чоловічі, переривані бурхливими оплесками, оплесками до такту, а на кінець — овація. Ціла зала спонтанно встала, щоб висловити свій подив і захоплення.

Пізно ввечері в доміві СУМ в Чикаго відбулося мале прийняття для ансамблю „Україна“ з нагоди їх п'ятиріччя. Відбулися теж і цікаві зустрічі, прямо з концертової зали в Скокі прибули запрошені гості — американці: представники Ілліной Арте Кансид, від „Денс Мерезін“, Рідер Мезгін, Равіні Фестівал Коміті й інші. Вони майже одностійно повторили, що ніколи не сподівались так побачити. „Ми є під великим враженням вашого показу... ваша „Денс Компані“

Іра Мінська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
бл. п. ІВАНА БЕРКЕЩУКА
(помер 14-го червня 1983 р.)
складають 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку
ДАНІЛО І ОСИП (товариші Покійного)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
СВ. ВОЗНЕСІННЯ, МЕЙПЛВУД, Н. Дж.
Запрошує Громадянство околиці на
СЛУЖБУ БОЖУ
в НЕДІЛЮ, 24-го ЛИПНЯ 1983 р.
о год. 10-й ранку, під час якої співає
40 ОСОБОВИЙ ХОР МОЛОДІ — СУМ-К,
при **УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ КАТЕДРІ**
СВ. ІВАНА, ЕДМОНТОН, КАНАДА
під диригентурою
МИХАЙЛА ПРОКОПОВИЧА
о. Іван Наконечний — настоятель
Парафіяльна Управа

В П'ЯТУ
БОЛОЧУ
РІЧНИЦЮ
невіджадуваної
смерті
нашого
Найдорожчого
Одинокого
СИНА І БРАТА

бл. п.
МАРКА ЛЮБОМИРА
ГЕВРИКА
який загинув трагічно в автомобільному випадку
19-го липня 1978 р. в Монреалі, Канада.
Цією дорогою складаємо сердечну подяку Всім, хто
помагав нам в тому тяжкому горі і смутку.
Мама — **СТЕФАНІЯ**
Тато — **ІВАН**
Сестри — **ЛІДІЯ І МАРІЯ** з чоловіком **ЛЕВОМ**
ЧИРОВСЬКИМ та сином **МАРКОМ**.

У ВОСЬМУ СУМНУ РІЧНИЦЮ НЕВІДЖАДУВАНОЇ ВТРАТИ
нашого незабутнього
бл. п. д-ра
Михайла Сосновського
25-го липня 1983 року будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в Торонті, в церкві св. Миколая;
в Ньюарку, в церкві св. Івана Хрестителя;
в Бавнд Бруку, в Церкві-Пам'ятнику;
в Римі, в Обителі Отців Студитів.
Згадати Покійного у молитвах просять —
дружина **ОКСАНА** і Родина

Сходина колишніх мешканців Комарнянщини і Рудеччини

Чергові сходина членів Регіонального комітету Комарно-Рудки й околиці відбулися в суботу, 4-го червня ц.р., в домі Українсько-Спортового Клубу в Нью Йорку, в годинах 3-6 після полудня. З огляду на різні імпрези в метрополії Нью Йорку деякі члени Комітету мусили взяти участь у цих імпрезах і тому не могли бути присутніми на наших сходинах.

Сходина відкрив діючий голова Регіонального комітету мгр Микола Радович, привітав присутніх, між іншим, меценаса Івана Тершаківця, почесного голову комітету і його дружину та інших членів; згадав померлих членів країни, що впокоїлись від останніх сходин, а це — д-р Роман Кос, секретар комітету; о. пресвітер Петро Прухницький та ред. Осип Новицький (Гайський).

Згадав також і тих, що раніше відійшли в засвіти, але не згадано їх перед тим

Степан Рихлинський, Гриць Пачека, УСС, інж. Іларій Ольховий, інж. Роман Онисевич, УСС, інж. Михайло Кос, Марія з Гнатшаків Петрик, Іван Кошур, УСС, Олекса Черник, д-р Олександр Марітчак, о. Петро Голівинський. Померлих вшановано вставанням і однохвилинною мовчанкою.

Плян нарад прийнято без змін. Також прийнято відчитаний протокол з попередніх сходин з 24-го квітня 1982 року. Цей протокол написав Степан Путикевич, секретар, обраний на місце д-ра Р. Коса, який скоро після попередніх сходин помер і не встиг написати цього протоколу.

Д-р Василь Лев здав звіт із його дотеперішньої праці над редагуванням матеріалів до пропам'ятної книги, зібраних св. п. д-ром Осипом Утриском. Вони докладні, точні, та не завжди вірно укладені трохи хаотично, нераз повторюються 2-3 рази в різних версіях про ту саму справу чи подію. Тут

потрібна пильна праця й увага редактора, який часто мусить питати інших членів редакційної колегії про точність або правдоподібність описаних фактів.

Треба теж вилишати багато міст, що виходять поза тематику регіонального збірника. Доводиться робити багато поправок перестарілої мови і правопису. Тому хоч редактор сподівався до кінця 1983 року приготувати матеріали до друку, не встигне викінчити цієї праці на означений час, тим більше, що М. Радович, перебрив архів від удови св. п. Р. Коса, знаходив ще багато матеріалів, що відносяться до Комарнянщини.

Однак редактор старатиметься закінчити працю якнайскорше, щоб уже, можливо, з початком 1984 року віддати матеріал до друку. Майже всі зрадаговані матеріали треба переписувати. В дискусії над звітом редактора були запити й виснаження, та виснаження деяких справ, поданих покійним Утриском. Присутні просили редактора припішити роботу. Редактор буде старатися докласти всіх старань до цього.

В дальшому ході наради М. Радович представив клопотання про збирання фондів на видання книжки. Більшість комарнянців і рудеччан шедро жертвують на цю справу. Деякі заявляють, що дадуть гроші на книжку, як побачуть її видруковану. Присутні радили „стукати в двір“ частіше, а вони відчиняться.

Інж. Микол Радович подав стан каси на 4-го червня: 11,174.42 дол. приходу. Вит-

рати 745.12 дол. (в тому 500 дол. виплачено як зачет редакторів збірника). Всі прийняли цей стан каси задовільно з надією на збільшення фондів ще до появи в друку книжки.

Під час внесків і запитів редактор повідомив, що від Марії Галуш-Блок він отримав машинопис на 224 сторінки. В цій праці описано точно, зв'язково, гарною англійською мовою багато ілюстровану історію і побут мист. Комарно — Рудки-Ширець та їх околиці. Історія серпета на джерельних матеріалах. Цю працю, дуже корисну для англійського читача, треба видати. Присутні одобрили цю пропозицію з тим, що це залежатиме від фондів Регіонального комітету.

На закінчення сходів мей. Радович відмітив, що член Ділового комітету Степан Качмарський, перейшовши на емеритуру, переїздить на постійний побут на Флориду. Бажаючи йому гарного відпочинку, просив його бути в контакті з комітетом. С. Качмарський щиро подякував і заявив, що він надалі вважатиме себе членом Ділового комітету, і час від часу приїде до Нью Йорку на наради. Також просив присутніх при нагоді відвідати його в новому місці побуту. На цьому закінчено сходина. При перекусі ще довелися розмови на актуальні теми, спогади про рідний край. Загальне враження — сходина — був це немов гарний, настрійний родинний з'їзд.

В. І.

ВАСИЛЬ ПШУН
ДІПЛОМ
ДІПЛОМ

Увага! Увага!
ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ
ЗБІРКА ПОЕЗІЙ
Обкладинка роботи мистця
БОГДАНА ТИТЛИ
74 сторінки
Ціна: \$4.90 з пересилкою
Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані платити податок
ЗАМОВЛІТИ
СВОБОДА
BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Нема то як на Союзівці!

Осели
Українського
Народного
Союзу
в Кетскільських горах
біля м. Кергонксон, Н. Й.

П'ятниця, 22-го липня, 9:30 веч.

ЗАБАВА. Оркестра „АЛІК І ДОРКО“

Субота, 23-го липня, 8:30 веч.

КОНЦЕРТ:

ХОР І ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ
С.У.М.К. з Едмонтоном

ВЕЧІР ПІСНІ, ДРАМИ, ТАНКУ

10:00 год. веч.

ЗАБАВА. Оркестра ТЕМПО

Неділя, 24-го липня

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА —
ЛЯРИСА МАРТИНЮК

Конферансьє: АНЯ ДИДИК

SOYUZIVKA UNA ESTATE
Foordemore Rd. • Kerhonkson, N.Y. 12446
or call (914) 626-5641

Слухайте
РІДНІ АКОРДИ

УКРАЇНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ
з радіостанції WPOW — 1330 AM
з Нью Йорку кожного четверга
о год. 7-й веч.

КНИЖКА АВТОРСТВА
ІВАНА ФІЛИПЧАКА

„КУЛЬЧИЦЬКИЙ ГЕРОЙ ВІДНЯ“

крім української, вийшла друком у німецькій мові.
Зацікавлені можуть замовляти:

I. Dybko
2 Crescent Ave.
Passaic, N. J. 07055

Ціна за примірник вісім доларів.
Також приготується до друку в англійській мові.

Скільки Буде Коштувати Ваше Нове Авто?

МІСЯЧНІ РАТИ ПОЗИЧКИ*

СУМА ПОЗИЧКИ	2 РОКИ	3 РОКИ	4 РОКИ
\$2,000	\$93.69	\$65.96	\$52.18
\$3,000	\$140.53	\$98.93	\$78.27
\$4,000	\$187.37	\$131.91	\$104.36
\$5,000	\$234.21	\$164.89	\$130.45

* при ставці 11.9% річних

ПО ДАЛЬШІЙ ІНФОРМАЦІЇ ТЕЛЕФОНУЙТЕ НА ЧИСЛО

(312) 489-0520

“САМОПОМІЧ” - Чикаго

2351 W. CHICAGO AVE., CHICAGO, IL 60622

Відбувся Український фестиваль у Лос Анджелесі

Заходами української радіограми „Пісня України“ в неділю, 12-го червня ц.р., у німецькій розважівській „The Alpine Village“ відбувся третій літній Фестиваль, який, як і попередній, був передусім призначений для неукраїнських гостей з метою кращого їх обізнання з українцями та їх багатим мистецтвом і культурою.

Погода в цей день була чудова, і це було запорукою успіху. Почавши від півдня, коли закінчено по церквах Богослуження, просторий „Бір гартен“ заповнювався гостями різних етнічних та національних походжень, включно з українцями.

Молодеча оркестра „Дзеркало“, в склад якої входили вокалісти — музиканти: Наталія Івах, Орест Балабан, Павло Гурський, Юрко Корінець й Ельдад Тарму своїм мелодійно-багаторим репертуаром, який складався з українських народних мотивів, дали відчуття присутнім, що цей фестиваль є українським в усій його мистецькій красі і кольориті.

Українські мотиви у декоруванні сцени та кіоски з нашими мистецькими виробами допомагали українському характерові фестивалю.

Поміж присутніми вирізнялися представники польської громади та тирольці.

які прибули з національними прапорами та у народній одязі.

Мистецька програма, до якої, крім репертуару молодечої оркестри „Дзеркало“, входили танці у виконанні ансамблю Надії Прокопій „Український Дух“ та гостинні виступи відомої талановитої танцюристики зі Сан-Дієго, вродливої Уляни Олексини. Вона вже втретє виступає на річних фестивалях „Пісня України“, щораз здобуваючи собі більше признание і захоплення своїм професійним виконанням і молодечою ширістю.

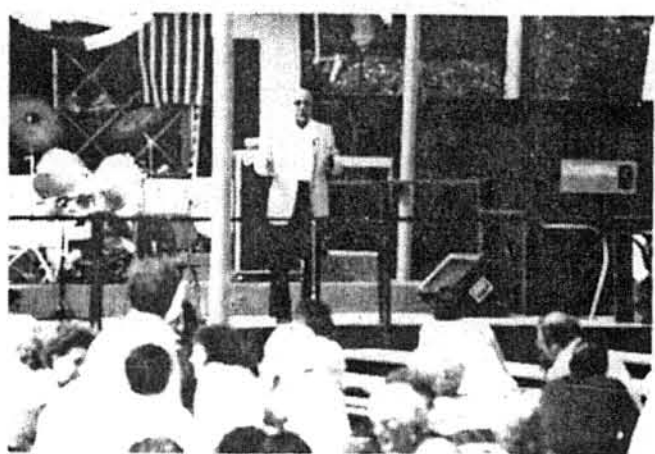
Особливою точкою на цьому річному фестивалі був перший гостинний виступ молодого і талановитого, гідного наслідника свого батька, віртуоза гри на бандурі маестра Андрія Китасти, мистецтво гри якого, єдиного з собою, стало атракцією фестивалю і не всім було йому закінчити свій виступ кількома піснями, тому що присутнім ослепками „вертали“ його на сцену кілька разів та з насолодою слухали шедеври українського бандурного мистецтва.

Усім нашим мистцям і мисткиням, які взяли участь у цьому спеціальному призначенні — українському фестивалі належить велике признание і подяка.

Д-р Святополк Шумський

Танцюристка Уляна Олексини.

Господар фестивалю д-р С. Шумський.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМИ втікачів з Нікарагуа до Коста Ріки, переслідування індійського і креольського населення сильно зросло за останні тижні, що змушує ці групи населення сандіністського Нікарагуа масово покидати свої житла і тікати в різні сторони: одні тікають у гори і ліси, інші вступають у партизанські загони, ще інші знаходять притулок за кордоном в Коста Ріці або Гондурасі.

УВАГА!

У виданні Об'єднання Українських Письменників „СЛОВО“

появилася нова книжка

МИКОЛИ ЩЕРБАКА

ПАХОЩІ СУЦВІТТЯ

ПОЕЗІЇ

(1960-1970)

104 сторінки

Ціна \$4.75 + 75 ц. порто

Мешканців стеїту Нью Джерсі зобов'язує 6% стеїтового податку.

Замовляти:

СВОБОДА BOOK STORE

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Бандурист Андрій Китасти

В Гарварді...

(Продовження зі стор. 1)

дуже різноманітну групу віком, походженням і географічним положенням. Минулими роками типічними учасниками були першого покоління американці українського походження, студенти коледжів з індустріального північного сходу, або середнього заходу, які вирости, говорячи по-українськи вдома. Майже половина цюгоричних студентів не належать до цієї категорії. Між ними є, наприклад, шість студентів із західних провінцій Канади, професор лінгвістики з Аркенса, студент з Норвегії, студент-кандидат на магістерський ступінь в Гарварді у програмі соціальних студій, дві студентки з Англії і учитель пенсіонер з Нью Джерсі. Є студенти теж з Каліфорнії, Вініпегу, Західної Вірджинії, Джорджії, Каліфорнії, Колорадо, Мінесоти, як і з таких тра-

диційних місцевостей як Нью Йорк, Нью Джерсі, Пенсильванія і Массачусетс. Вік студентів різний — від 17 до 65 років. Наступні тижні студенти Літньої Школи Українстики проводитимуть, беручи активну участь в академічних курсах і заняттях, а додатково вони матимуть нагоду взяти участь в позанавчальній різноманітній програмі літньої школи, як доповіді, фільми, виставки.

Також як і в попередніх роках, так і цього літа Андрій 3. Стецьк виступає в курсі українського танку.

Всі понадпрограмові імпрези безплатні й відкриті для загальної публіки. По докладній інформації про час і місце імпрез слід звертатися на адресу: HURI, Special Events, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138; тел.: 617 495-7835.

Советська людина...

(Закінчення зі ст. 2)

психологія. Психологи і соціологи на Заході не розуміють советської людини, бо користуються загальними законами логіки і поступовання советської людини мірять по собі. Советський чоловік — явище складне. Він по одному і тому ж питанню може мати думки, які себе взаємно виключають. З одного приводу може мати протилежні емоції. Він може безмежно хвалити і обвінувати одне і те ж явище. Соціологи думають, що явище „советський чоловік“ стає міжнародним, він має ознаки нижнього ступеня еволюції. Поступовання і поведінку советської людини не можна передбачити. Советська людина говорить про розбродження і

одночасно подвоює продукцію зброї; ця людина почала боротьбу за визволення пролетаріату, але дорогою до світлого майбутнього вона знищила пролетаріат, і дорогою прихопила і селянство.

КОРГУН, А НЕ КОРЧУН

У рецензії п. з. „Нові видання“ д-ра Луки Луцера про книжку Костя Шонк-Русича „Дерева різьба в Україні“ („Свобода“, ч. 113, 17-го червня 1983) треба читати: „Автор згадує твори таких мистців як три Шкрібляки, Корпанюк, Черешньовський, Коргун, Третяк, Ольшеський та подає світліни їх творів“. — Ред.

3 журбою радість...

(Закінчення зі ст. 2)

знавства. Це зрозуміло. Але, як бути, коли на наступному з'їзді УЛТПА вже не буде виголошено жадної доповіді українською мовою? І якщо воно так дійсно станеться, то чи в такому випадку такий з'їзд треба і далі буде називати „українським з'їздом“? А, може, краще було б його назвати „американським медичним з'їздом лікарів українського походження“.

Згадали ми тут цих дві „журби“ тому, що все сказане стосується не тільки українського товариства лікарів, але також усіх інших наших професійних товариств — ветеринарів, інженерів, фармацевтів, і т. д.

Щербицький...

(Продовження зі стор. 1)

нібито, „захопившись створенням нових ансамблів, міністерство ослабило контроль за ідейним і художнім рівнем їх програм“.

Ще в середині червня ц.р. на засіданні ЦК КПУ, як подає „Радянська Україна“ з 26-го червня ц.р., критиковав міністерство культури УССР за „неполадки“ в естрадно-концертній діяльності. Зокрема, „відмічено, що міністерство незалежності керує цією діяльністю“ і доручено „вжити дійових заходів для значного підвищення ідейного і художнього рівня“ та „поширення ролі естрадного мистецтва в патріотичному, інтернаціональному, моральному, естетичному вихованні, пропаганді соціалістичного способу життя, дружби народів СРСР“.

В тому відношенні Щербицький повторив був на пленумі лише те, що він вже говорив на засіданні ЦК КПУ. На окрему заувагу заслуговує напад Щербицького на працівників суспільних наук, що деяким із них він закинув навіть „спрошення“, „примітивізм“ та „псевдонауковість“. Тут він вирізняв як приклад „об'ємистий збірник, підготовлений в Івано-Франківському педінституті“, що його, мовляв, „правильно вилучив з продажу Держкомвидав УССР, а збитки від нього відніс на рахунок авторів“. На його думку, „такі заходи варто б застосувати і щодо деяких інших видань, придатних хіба що в макулатуру“. А головне, „треба своєчасно поправити і тих дослідників, які оспівують патріархальщину, захоплюються дрібнотеліям, вивченням життєписів князів, різних третьорядних історичних фактів“. Від Вищої партійної школи, Секції суспільних наук АН УССР, Мінвузу УССР, Інституту історії партії, Інституту соціальних та економічних проблем зарубіжних країн АН УССР (директор А.М.Шлепаков) Щербицький вима-

Вже появилася на продаж праця

М. ДАВИДЕНКА

„ТЕОРИЯ ПОЛИТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ“, Том I

Це є новий твір, в якому автор встановлює економічні закони в сфері політичної економіки і вважає його вступом до цієї науки. Має ХХХІ + 752 сторінки великого формату, гарний папір, тверду опрацю і є першим твором українською мовою. Не один економіст, очевидно, не може обійтися без цієї праці, якщо він серйозно ставиться до цієї дисципліни науки.

Названу книгу можна придбати у книгарні „Більшість“ м. Канади і Північної Америки, а також від самого автора.

Для книгарень дається опуст на 25% а ціна книги становить 24 американських доларів.

M. Davydenko, 10 Leysfield Rd.
London W. 12, Gt. Britain

REAL ESTATE

KERHONKSON FOR SALE:

- 1) Custom build 4 bedroom house — \$ 65,000.00
- 2) Mobil home on 4.5 acre view — \$ 24,000.00
- 3) 4 bedroom house, garage, 1/4 acre — \$ 32,000.00
- 4) 3 good houses, garages — Red — \$ 60,000.00

N. SURAWY-BROKER

914-626-3551

ROMAN RYCHOK

REAL ESTATE & INSURANCE
1339 Springfield Avenue
Irvington, N.J. 07111

АСЕКУРЕМО

АВТА - БУДИНКИ - БІЗНЕСИ

Інформація подат.

ПЕТРО РИЧОК

забесп. агент-брокер

(201) 373-6434, 6453

ПАМ'ЯТНИКИ

з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавнд Брук у с. Духа — відома солідна фірма

CYPRESS

HILLS MONUMENTS

ВОЛОДИМИР

БІЛАНСЬКИЙ

WALTER BIELANSKI

K. M. KARDOVICH

CONSTANTINE M. KARDOVICH

800 Jamaica Avenue

Brooklyn, N.Y. 11208

Tel.: (212) 277-2332

Відкрито в кожний день, в суботу, включно, від 9-5 по пол., в неділю 10-4 по пол.

На бажання і для вигоди клієнтів, радо заїдемо до Вашого дому з проєктами і порадами.

FUNERAL DIRECTORS

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN

FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED

Обслуга ЦИРА І ЧЕСНА.

Our Services Are Available

Anywhere in New Jersey.

Також займаємося похороном на цвинтарі в Бавнд Брук у перенесенні тілних Останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue

(corner Stanley Terr.)

UNION, N.J. 07083

(201) 964-4222

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ

ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОНКС, БРООКЛІН, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА

ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET

NEW YORK, N.Y. 10009

(212) 674-2568